

กาลครั้งหนึ่ง เราทุกคนมีปีศาจสีเทาอยู่ในตัวเอง มันมีหน้าที่ออกอาละวาดเวลาที่อารมณ์ของเราไม่ปกติ บางครั้งก็เป็นตอนที่เราหงุดหงิดหัวเสียกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง บางครั้งมันก็มาในตอนที่เราตื่นกลัว และบางทีก็มาในตอนที่เราค้นหาเป้าหมายของชีวิตและพบว่ามันว่างเปล่า

เรามีชีวิตอยู่เพื่อใคร

มีหัวใจไว้เพื่ออะไร

คำถามพวกนี้ลึกซึ้งเกินกว่าจะทำความเข้าใจ เมื่อตอบไม่ได้ร่างกายและจิตใจจึงกลายเป็นของปีศาจสีเทา

...

เหมือนกับว่าตัวตนที่แท้จริงจะถูกกักขังไว้ในส่วนบนสุดของยอดหอคอย โดดเดี่ยว อ่างว่าง รอคอยเพียงใครสักคนที่จะเข้ามาปลดปล่อยให้หัวใจได้เป็นอิสระ เขาคนนั้นคงจะต้องกล้าหาญ ต่อสู้กับปีศาจสีเทาด้วยความรักจนมันแพ้ไป

ใครคนนั้นอาจจะเป็นเจ้าชาย หรืออัศวินที่รักการผจญภัย
แต่รู้อะไรมั๊ย เรื่องนี้ไม่ใช่ตำนานราพันเซล!

Chapter 1

พวงกฤษแจเปิดเปลือก

Toronto, Canada

Rrr...Rrr...

“Umm...Ai is speaking...” (อืม...อัยย์พูดครับ)

[อู่ไหนไอ้ตัวแสบ]

“พ่อสิบหรือ!” ร่างสูงที่นอนคู้กายกกดใครบางคนไว้บนเตียงกว้างทะเลสิ่งพรวดจนผ้าห่มผืนหนาหลุดพ้นจากร่างกายเปลือยเปล่า

ปีศาจสีเทากำลังเรียกสติตัวเองว่าเขาคือ *ไอยเรศ* ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนเพียงคนเดียวของ *สิบปกร* คนที่ถือสายรอออยู่

[อืม พ่ออยู่บ้าน เราอยู่ที่ไหน]

“กำลังจะกลับเดี๋ยวนี้แหละ ขอสิบนานที”

[พ่อถามว่าอยู่ที่ไหน]

“ห้องเพื่อนครับ” กางเกงขายาวที่ร่วงอยู่ที่พื้นถูกคว่ำขึ้นมาใส่ ในขณะที่ใบหน้ากับไหล่หนีบโทรศัพท์ไว้เพื่อสนทนาไปด้วย

พ่อมา Toronto ทำไมวะ

[ไม่ต้องรีบมา พ่อรอได้ ขับรถมาก็ระลึกไปด้วยว่าก่อดีอะไร
เอาไว้บ้าง ยาวเป็นหางว่าวเลยอัยย์]

“เจ้าน่านมาด้วยหรือเปล่าครับ”

[โทษทีนะลูกรัก ตัวช่วยแบบเจ้าน่านติดงานอยู่เมืองไทย
ทำใจเอาไว้ได้เลย เราจะชำระความกันตัวต่อตัว]

ติด!

“พ่อ! เดี่ยว!...ตาย ๆ กูตาย” โอยเรศหมุนตัวแบบมีน ๆ

เขาแชนก์หนัก และก็ลืมน้ำตัวเองเอาบุญแจรงวางไว้ตรงไหน
อาการขี้ลืมที่เจ้าน่านมักบอกว่า

‘เหมือนสิบไม่มีผิด’

คนตัวโตเดินร่อนรนไปทั่วเพื่อหาบุญแจรง พ่อเจอเข้าก็
คว้าไว้ ตั้งท่าจะจากไป แต่คงเพราะเขาส่งเสียงดัง ฝรั่งเศสน้ำข้าว
เจ้าของห้องที่นอนอยู่บนเตียงยับ ๆ เลยปรือตาขึ้นมามอง

“Ai, Where are you going?” (อัยย์ นายจะไปไหน)

“Home” (บ้าน)

“What going on? Last hour you said that you didn’t want
to be alone...How was it? Not fun?” (ทำไมล่ะ ก่อนหน้านี้นายยัง
บอกว่าไม่อยากอยู่คนเดียว มันไม่สนุกหรือ)

“What fun?” (อะไรสนุก?)

“Sex” (เซ็กส์)

“Oh, don’t be upset dear. You’re the best but I gotta go
cause my dad has just arrived in Toronto” (อย่าหงุดหงิดไปเลย
น้า นายดี แต่ว่าพ่อฉันมาวะ)

“Seriously?” (ซีเรียส?)

“A little bit.” (ก็นิดนึง)

ไอยเรศพยักหน้ารับ ขยิบตาหนึ่งข้าง จัดระเบียบเสื้อผ้าวางตัวตัวเองก่อนเจอหน้าพ่อบังเกิดเกล้า พอเห็นว่าทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้วเขาถึงค่อยเดินออกจากห้องไป

คนที่เพิ่งเปิดประตูบ้านเข้ามา กำลังคิดย้อนไปว่าตัวเองมาอยู่ที่แคนาดาครั้งแรกตอนอายุสิบห้า ส่วนตอนนี้ไอยเรศอายุสิบเก้า ผ่านฤดูหนาวที่ขึ้นชื่อของรัฐโทรอนโตมาก็หลายครั้ง แน่ใจว่าทุกครั้งมันหนาวจับใจ แต่ไม่มีครั้งไหนที่สันหลังเขาจะเยือกแข็งได้เท่ากับหน้าหนาวที่มีพอยินมองเขาบ้าง ๆ อยู่หน้าประตูบ้านแบบตอนนี้เลย

“มาแล้วครับ ทำไมพ่อกะรวนนี่กระเป๋าสีเสื้อผ้ายะจั่ง” ไอยเรศเริ่มต้นเอ่ยทักร่างสูงใหญ่ของสิบลูกพี่ที่นั่นอยู่บนกระเป๋าดูทางใบเชือก ใบหน้าเรียบนิ่งและดวงตาสีอ่อนจัดเป็นเอกลักษณ์กำลังตัวดมองขึ้นมาที่เขา ทำเอาแทบไม่กล้าขยับตัว

เหมือนพ่อจะโกรธจริงจัง

“ของอัยย์ไม่ใช่ของพ่อ ครึ่งนี้เกินไปแล้วอัยย์ ทะเลาะวิวาทจนโดนไล่ออก เกินไปหน่อยนะ”

“ก็มันหาเรื่องผมก่อน” ไอยเรศหลุบตาลงต่ำ อ้าปากเถียงทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเป็นการกระทำที่ไม่ช่วยอะไร

“พ่อไม่เคยสอนให้เราใช้อารมณ์”

“ผมขอโทษ”

“แล้วจะเอาอย่างไรต่อ”

“ก็...ยังไม่รู้ครับ” ไอยเรศตอบตามความจริง ไม่เห็นจะเดือดร้อนตรงไหน อย่างมากก็แค่ย้ายที่เรียน

“งั้นก็กลับเมืองไทย พ่อคุยกับอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยที่พ่อเคยเป็นอาจารย์ไว้แล้ว เข้ากลางเทอมได้ ไม่มีปัญหา”

“ไม่เอาครับ ผมขออยู่แคนาดาต่อ” อยู่เมืองไทยใกล้หูใกล้ตา พ่อ อิศระหายหมดพอดี

“ไม่อนุญาต ไปเก็บกระเป๋าได้แล้ว เราจะกลับกันวันนี้เลย พ่อปล่อยอัยย์อิสระเงินไปมานาน เราทำตัวแย่และเรื่องคราวนี้ก็อย่าหวังว่าเจ้าน่านจะช่วยได้” สิบปรกออกปากต่อว่า แต่ไอยเรศก็ไม่ได้มีท่าทีลดลง เพียงแค่เหลือบมองกระเป๋าใบเชื่อง ยกนิ้วขึ้น ญจมุขคาดเดาในสิ่งที่ตนเองคิดว่าจะเป็น

“กระเป๋าที่พ่อนั่งทับอยู่ข้างในเป็นเสื้อผ้าผมใหม่้ยครับ”

“ใช่”

“แล้วพ่อจะบอกให้ผมไปเก็บกระเป๋าเพื่อ? พ่อเก็บมันหมดแล้ว พ่อพร้อมลากมันออกไปแล้วด้วย พ่อไม่จำเป็นต้องสั่งให้เก็บเลยสักนิด เพราะยังงิพอกก็ตั้งใจจะลากผมไปอยู่ดี It's terrible!”

“สบทเป็นภาษาอะไรก็ไม่ช่วยให้พ่อเปลี่ยนใจ”

“มันแย่ถึงแย่ที่สุด!”

“ถ้ากลับพร้อมพ่อ Audi R8 ที่เจ้าปู่ซื้อให้เป็นของขวัญ พ่อจะแค่ยึดไว้ให้เราใช้รถคันอื่นแทน แต่ถ้าไม่กลับจะขายทิ้งแล้วเราก็จะไม่ได้อะไรเลย อ้อ อายด์บัตร์เครดิตทุกใบด้วย”

“พ่อเล่นนี้ จับผมตรึงกางเขนแล้วเขียนเถอะ น่าจะเจ็บน้อยกว่า” โบทหน้าอ่อนเยาว์ออกอาการอ้าปากค้างกับคำพูด

Audi ที่รัก ล้อรถสักข้างก็ยังไม่ทันได้จับ จู่ๆ ก็โดนพ่อยึดไป หัวใจมันเจ็บไปหมด

“ดีขึ้นมาจริงแล้วจะร้องไม่ออก”

“เจ้าน่านไม่ยอมให้พ่อตีผมหรอก พ่อตีผมหนึ่งที เจ้าน่าน

ดีพ่อสองที”

“โอยเรศ!” สิบปรยกมือขึ้นเสยผม เริ่มรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา
 ทั้ง ๆ ที่คิดว่าจะพยายามใจเย็น แล้วดูมันยืวน ตีก็ไม่ได้ บ่นอะไร
 ก็ไม่ค่อยฟัง

ดีอ! เหมือนเจ้าน่านตอนวัยรุ่นไม่มีผิด! “แล้วมันจะเดินไป
 ไหน”

“ไปดูนะสิว่าพ่อเก็บของครบหรือยัง กลับไทยก็กลับ อยู่ที่นี้
 มีหวังอดตาย พ่อก็รู้ว่าผมทนความลำบากไม่ค่อยได้ อย่าใจร้าย
 กับผมนั้กเลย”

“พอกำลังคิดอยู่ว่าตอนตัวเองอายุเท่าอัยย์พอกำลังทำอะไร
 เป็นวัยรุ่นอารมณ์ร้อนเหมือนเราหรือเปล่านะ”

“พ่อไม่มีเวลามาหัวร้อนหรอก ตอนพ่ออายุเท่าผม ผมเดาว่า
 พ่อนั่งเขียนไดอารี่เพื่อหาเจ้าน่านอยู่”

“ลดค่าขนมเหลือครึ่งเดียวน่าจะดี”

“ไม่ตีครับ คิดซะว่าเมื่อก็ผมไม่ได้พูดอะไรก็แล้วกัน” ดวงตา
 สีดันไ้ก้แก่กะพริบพริบ ๆ ขอความเห็นใจ และเมื่อเห็นว่าพ่อตัวเอง
 ไม่พูดอะไรออกมาอีก ก็ได้แต่ตัดใจเดินไปเช็กข้าวของให้เรียบร้อยดี
 เดี่ยวเจอกัน! กรุงเทพฯ ชีวิตดี ๆ ที่ลงตัว

กรุงเทพมหานคร, ประเทศไทย

อากาศร้อนอบอ้าวอันเป็นเอกลักษณ์สำหรับประเทศที่อยู่ใน
 โซนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทำเอาโอยเรศที่คุ้นเคยกับสภาพ
 อากาศหนาวเซตตัวพึ่กับรถครอบครัวคันใหญ่ เขาใช้มือปลดกระดุม
 เสื้อสองสามเม็ดบนเพื่อระบายความร้อน ถึงแม้จะเพิ่งเดินลงจาก
 ตัวรถที่เปิดแอร์จนเย็นซ่า สัมผัสกับอากาศร้อนได้ไม่ถึงสิบนาที

ก็ตาม

“พ่อเสรีจรียัง ร้อนมากครับ”

“แป็บนิ่งสิ พ่อจำไม่ได้ว่าเอาของที่จะให้อาจารย์อำนาจไว้ไหน”

“มันเป็นยังไง ผมช่วยหา” ไอยเรศขมวดหัวคิ้วเล็กน้อยมองร่างสูงของคนเป็นพ่อที่ก้มๆ เงยๆ อยู่แถวกระโปรงรถด้านหลังรูปร่างหน้าตาแบบนั้น บอกไปคงไม่มีใครเชื่อว่าอายุจะครึ่งร้อยแล้ว

“เป็นกล่องปากกาห่อกระดาษสีน้ำเงิน มันน่าจะหล่นหายไปตรงไหนสักทีหนึ่ง”

“ละพ่อก็ชอบจิง รถครอบครัวคันใหญ่ๆ เนี่ย แล้วตัวเองก็ชอบทำของหาย ยังคิดว่าคราวนี้เป็นกล่องปากกา ไม่ใช่กุญแจรถแบบคราวที่แล้ว” ไอยเรศบ่นอุบ กวาดตาดหาเจ้ากล่องที่ว่า และในไม่ช้าเขาก็พบมัน “เจอแล้ว หล่นอยู่ข้างเบาะคนขับ”

“พ่อแก่แล้วมันก็ต้องมีหลงมีลืมบ้าง”

“ไม่เกี่ยวกับแก่ พ่อก็ขี้ลืมมาตั้งแต่ผมจำความได้”

“ขีปนเหมือนใครเนี่ย เอ...พ่อเพิ่งสังเกตว่าเราสูงขึ้นอีกแล้วตอนนี้สูงเท่าไร” สิบปรกรยื่นมือไปปรับกล่องสีเหลี่ยมเล็กๆ ในมือลูกชาย ตั้งใจเปลี่ยนหัวข้อสนทนาด้วยการถามเรื่องส่วนสูงที่ดูเพิ่มขึ้นเล็กน้อยจากครั้งล่าสุดที่เจอกัน

“185 อีก 2 เซ็นต์ก็เท่าพ่อแล้วครับ”

“ถ้าอยากสูงให้เท่าพ่อก็นอนให้มันไวหน่อย”

“สิบเก้าแล้วพ่อไม่ใช่เก้าขวบให้นอนตอนสามทุ่มไม่มีใครเขาทำหรอก แล้วที่นี่คือมหาวิทยาลัยที่พ่อเคยเป็นอาจารย์ใช้มั้ยครับ คณะสถาปัตย์อยู่ทางไหน ผมอยากไปดูคณะที่เจ้านานเคยเรียน” ไอยเรศหันมองบรรยากาศรอบตัว ตอนนี้เป็นเวลาบ่าย พระอาทิตย์

เหวี่ยงพนักกลางศีรษะไปเล็กน้อย แต่ความร้อนระอุที่แผ่ลงมาแม้แต่
เงาจากต้นไม้ใหญ่หลายต้นก็ไม่ได้ช่วยลดทอนความร้อนแรงนี้ลง
สายตาของไอยเรศมองเลยไปหยุดอยู่ที่ป้ายใหญ่ยักษ์หน้า
อาคารเรียน มันเขียนว่า

คณะวิศวกรรมการบินและอวกาศ

เขาเลือกเรียนคณะนี้เหมือนพ่อเพราะมีพ่อเป็นไอ้ดอล
แต่อย่าให้พ่อรู้เสียวะ เดี่ยวจะยืมหน้าบาน ดินกาจะเพิ่ม!
“ไปฝากตัวกับอาจารย์ในคณะก่อน แล้วเดี๋ยวพ่อค่อยพาขับ
รถวนดูรอบมหาวิทยาลัย”

“เดี๋ยวผมทัวร์เองวันหลัง เสร็จนี้พ่อก็พักผ่อน ผมจะขับรถ
กลับนานให้เอง” เสียงทุ้มจืดจางพอบังใจความได้แค่นั้น ไอยเรศ
ยอมรับว่าตัวเองรู้สึกผิดเล็กน้อยจากการก่อเรื่องทะเลาะวิวาทจน
โดนไล่ออก เดือดร้อนพ่อต้องไปหิ้วตัวกลับมา แถมยังต้องพาไปซื้อ
ข้าวของเครื่องใช้จำเป็นสำหรับการเข้าพักที่คอนโดใกล้มหาวิทยาลัย
ซื้อชุดนักศึกษาสำหรับใส่เรียน และจบด้วยการพามาฝากตัวฝากชีวิต
ที่คณะ

ถ้าไม่ติดว่าเจ้านานสั่งให้พาเขากลับไปหาที่นานก่อน พรุ้งนี้
ตอนเจ็ดโมงเช้า เขาคงโดนพ่อปลุกให้ไปเรียนเหมือนตอนหกขวบ

“งั้นก็รีบจัดการเรื่องที่นี่ให้เสร็จเถอะ จะได้รับกลับบ้านกัน”

“ครับ พ่อ... พ่อสิบ คุณนั่นสิ”

“อะไร” สิบปรนษะงักตัวเพราะแรงสะกิดที่ช่วงไหล่ เขาหันกลับ
มามองไอยเรศที่หยุดเดิน ก่อนมองตามสายตาอีกฝ่ายไปหยุดที่
Harley-Davidson สีดำสุดเท่คันหนึ่ง

“อยากได้เหรอ...อยู่กรุงเทพฯใช้รถแบบนี้ก็ดีอยู่ แต่มันจะลำบากเวลาจะไปไหนไกลๆ หรือเปล่า”

“ผมไม่ได้มองรถ แต่กำลังมองว่าคนนั้นเหมือนเจ้าน่านเลย” ไอยเรศสายหัวปฏิเสธเรื่องรถ มือยังคงยึดไหล่ของตัวเองไว้ รังให้มองตามร่างโปร่งของใครบางคนที่กำลังเข็นรถเข้าจอด คล่องแคล่ว และดูเหมือนกำลังรีบร้อนเอามากๆ

“ใครเหมือนเจ้าน่าน ในโลกนี้ไม่มีใครเหมือนเจ้าน่านของพ่อคนนั้นเหรอ อิม...คล้ายจริง ๆ ด้วย” สิปปกรกลืนคำพูดของตัวเองลงในคอ หลังใช้สายตาสื่อมองไปยังจุดเดียวกับไอยเรศ เขามองเจ้าของ Harley สีดำคันนั้น ท่วงท่าการใช้ที่อ่อนช้อยราวในทางเก็งยีนส์เข้มวาดข้ามตัวถึงรถ เรียกได้ว่าเป็นฉากน่าประทับใจ และเมื่อพินิจคนตรงหน้าดูดี ๆ ทั้งส่วนสูงรูปร่างและกรอบหน้าคม ๆ ช่างดูคล้ายกับเจ้าของหัวใจเขาไม่น้อย ที่เห็นจะต่างคงเป็นดวงตาเล็กเรียว กับอาการอ้าปากหาแบบไม่คิดจะปิด

เจ้าน่านดูคุณว่าอยู่เป็นโซ มีมาดมีอำนาจมากกว่า ส่วนเรื่องความโหดก็น่าจะกินขาดเด็กผู้ชายคนนั้นแบบเห็น ๆ

“พ่อมีเจ้าน่านแล้ว คนนี้ของผม แล้วถ้าพ่อยังไม่เลิกมองด้วยสายตาแบบนั้น ผมจะฟ้องเจ้าน่าน”

“ฟ้องเรื่องอะไร เพื่อเจ้อ แล้วอะไรคือการที่เห็นครั้งแรกก็แสดงความเป็นเจ้าของ ไม่ใช่ผู้ชายบนโลกนี้ทุกคนที่จะชอบผู้ชายด้วยกันนะอัยย์”

“ใจมันสั่งไงพ่อ...ใจมันสั่งว่าเขาต้องเป็นของผม”

“หลงหรือละเมอ?”

“ก็พ่อเล่าเองว่าเจอเจ้าน่านครั้งแรกพ่อถูกสะกดด้วยสายตาผมก็ถูกสะกดด้วยเขาคู่นั้นเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเดี๋ยวมานะครับ”

“อัยย์ ไอยเรศ!” สิบปรกร้องเรียกร่างสูงของลูกชายที่กำลังขยับท่อนขายาวกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปทางคนที่กำลังจะวิ่งขึ้นตึกเรียน สายตาวาวตามอายุการไ้ซึ่งามองการกระทำของเด็กสองคน เขาเห็นไอยเรศก้มลงเก็บของบางอย่างที่อีกคนทำตกไว้ แล้วหลังจากนั้นลูกชายตัวดีก็วิ่งตามจนทันพร้อมคว้าท่อนแขนของคนที่มันวิ่งตามเอาไว้ในมือ

มันเอาความกล้ากับหน้าระรื่นแบบนั้นมาจากใครกัน!

“เปิดเปลือก”

ไอยเรศฉีกยิ้มเห็นฟันขาวให้คนที่หันมาตามแรงรั้ง เขาสูดลมหายใจลึก รับกลิ่นหอมจากเส้นผมพลูยู่งเหยิง มันยุ่งเสียจนอีกคนต้องสะบัดหน้าไล่เส้นผมที่จิ้มหน้าจิ้มตาตัวเองออก

นิ้วชี้มาพาดเฉียงเหนือดวงตาเรียวรีชั้นเดียวตามแบบฉบับคนเอเชียแท้ ๆ ฉายแววงุนงเงเล็กน้อย และขมวดหนักจนแทบจะชนกันในตอนที่เห็นพวงกุญแจเปิดสีเหลืองอ้อยอยู่ในมือคนตรงหน้า กรอบหน้าคมแต่เครื่องหน้าแฉล้มก้มลงมองกระเป๋าสะพายใบขนาดกะทัดรัดที่คาดทับไว้บนหน้าอกตัวเอง

มันเคยมีเปิดสีเหลือง แต่ตอนนี้ไม่มี

“อ้าว! คุณเปิด”

“นายทำหล่นไว้ล่ะ”

“อ่า...ขอบคุณครับ”

“ชื่ออะไร”

“ขอบคุณมากนะครับ ถ้าหายผมแย่นะ ไปได้แล้วคุณเปิดสายแล้วเนี่ย”

“เดี๋ยวลี...”ไอยเรศรั้งอีกฝ่ายไว้ได้แค่เสียง ทำได้เพียงมองร่าง

ไปร้องวงไปอีกทางพลาจกัมน้ำแยกเขี้ยวใส่พวงกุญแจเปิดไปด้วย
ไปซะแล้ว ยังไม่ทันรู้ชื่อเลย

“จะกลับมัยน่าน หรือจะวิ่งตามไปเรียนตั้งแต่วันนี้เลย”
ลึบปรกเดินมาหยุดใก้ร่างสูงของลูกชาย ออกปากแซวเมื่อเห็น
สายตาของไอยเรศยังคงมองตาม

“...พ่อครับ เล่าให้ฟังอีกทีได้มั๊ย ความรู้สึกตอนที่พ่อเจอเจ้าน่านครั้งแรก พ่อรู้ได้ยังไงว่านั่นเรียกว่าความรัก” คนอ่อนวัยร้องขอเรื่องเล่าเดิม ๆ เขานึกถึงเรื่องราวความรักของพ่อกับเจ้าน่าน เรื่องที่ฟังมาเป็นร้อยครั้งจนเบื่อหน่าย แต่ไม่รู้ทำไมวันนี้ถึงอยากฟัง

“เล่าให้ฟังได้ แต่บอกไม่ได้หรอกว่าอะไรคือความรัก เรื่องนั้นอัยย์ต้องเรียนรู้จนกระทั่งความรู้สึกตกผลึก ถึงเวลานั้นก็ตอบได้เองแหละว่าใช่หรือไม่ใช่”

“ผมคิดว่าครั้งนี้ใช่”

“เขาจะใช่กับเราด้วยหรือเปล่าเออะ ถามชื่อยังถูกเมน น่าจะออกหักตั้งแต่ยังไม่ทันเริ่ม”

“โอ้พ่อ...ไม่ให้กำลังใจกันเลย”

ห้องเรียน

“เฉิน ไน่”

“มาคร่ำบบบ”

“ทันเวลาพอดี”

“ผมเป็นคนตรงเวลาไงครับอาจารย์ ป้ายโมตรงแป๊ะ” ร่างสูงไปร้องที่วงกระหืดกระหอบเข้ามาจากประตูด้านหลังขานรับเสียงเรียกชื่อของตัวเองได้อย่างฉิวเฉียด เจ้าของชื่อ เฉิน ไน่ ฉีกยิ้มกว้างใส่อาจารย์ประจำคลาสที่ยืนด้านหน้าจอโปรเจ็กเตอร์ ก่อหน้าตัวเอง

ไปยึดไว้ในโต๊ะเล็คเชอร์แถวหลังสุด

“รักษาเวลาเกือบสายได้ดีตั้งแต่ปีหนึ่งยันปีสอง คุณมาแล้ว ก็นั่งให้เรียบร้อย ผมจะเริ่มสอนแล้ว”

“คร่ำบบบบผม”

“สายนะมึง” เสียงทักทายเป็นดังขึ้นในตอนที่ยกเท้าขึ้นในท่ายืนเริ่มไปได้ สักพัก มันดังแค่พอให้ได้ยินกันไม่กี่คน เพราะไม่อยากถูกอาจารย์ ด้านหน้าเอ็ดใส่

“พวกมึงไม่มีใครโทร.ปลุกกุสักรตัว ตื่นสายรีบแทบตายหา เกือบทำเปิดหายด้วย ดีที่มีคนเก็บได้” พวงกุญแจเปิดสีเหลืองเจ้า ปัญหาถูกคล้องเข้ากับกระเป๋าอีกครั้งในขณะที่เจ้าของยังพูดไม่หยุด “โคตรหล่ออะมึง”

“กูหเรอ ขอขอบคุณที่ชม พอรู้ตัวว่าบ้าน่ากูดิมาตั้งแต่กำเนิด”

“ไมโซมึงไอ้ต้น กูหมายถึงคนเก็บเปิด” ไน้กลกตามไน้เพื่อน รักแบบต้นที่นั่นข้างขวา และเอ้อมมือไปดึงปากกาจากอินทะที่นั่น ด้านซ้าย

“เฮ้ย! ไน้ ปากกา”

“ยืมหน่อย ของกูหายเมื่อวาน ยังไม่ได้ไปซื้อ หรือมึงจะให้ กูเลยก็ได้นะอิน กูจะได้ไม่ต้องเสียเงินซื้อใหม่”

“บ้านก็รวย แต่งกั๊ส แล้วมึงเอาของกูไป กูจะใช้อะไรละ”

“มึงก็เอาของไอ้นายมาใช้ดี แม่มีตั้งหลายแท่ง”

“ทำไมต้องเป็นกูที่ใช้ของไอ้นาย มึงนั่นแหละที่ควรใช้ของ ไอ้นาย” อินทะคว้าปากกาคืน ก่อนจะเอนตัวพิงพนักเบาะเปิดทาง ให้ไน้สนทนากับนายที่นั่งถัดไปจากตัวเอง

“ท่านว่าที่เกียรตินิยมครับ ผมขอรบกวนปากกาสักแท่ง”

“เดือดร้อนปากกาทุกวัน เพิ่มเติมคือเดือดร้อนคนอื่นตาม

เก็บเปิดให้ด้วย” โบหน้าเรียบนิ่งของนายสะกดทุกความเคลื่อนไหวของเพื่อนรักอีกสามคน นายออกปากว่า ก่อนส่งปากกาให้ตัวสลับประจำกลุ่มอย่างไ้

ปากกาที่มันชอบทำหาย สิบแห่งก็เป็นของเขาไปเสียแปดโคตรน่าหงุดหงิด!

“เปิดนี้ห้ามหายนะเว้ย ป้ากูให้กูดูแล ถ้าคุณเปิดเป็นอะไรไป กูจะโดนริบค่าขนม พวกมึงเข้าใจมั๊ยว่าเปิดเวรนี้เป็นทั้งชีวิตของกู พวกมึงต้องช่วยกูดูแล”

“เปิดมึงเกี่ยวอะไรกับพวกกู”

“พวกมึงก็รู้นิสัยกู ทำของหายเก่งมากเวอร์ ขอร้องละ ช่วยกูดูแลคุณเปิด”

“เมื่อไหร่ใครเก็บให้” นายแฉะยิ้ม แยกประสาทมาถามพลาง จดเล็กเซอร์ไปด้วย

“ไม่รู้จักวะ ไม่เคยเห็นหน้า แต่หล่อมาก”

“หล่อมากก็ไปเป็นเมียเขา แล้วก็ให้เขาดูแลทั้งเปิดทั้งมึง”

“สันติน! กูผู้ชายแท้ ๆ เป้าหมายของกูคือน้องก้านหลิว ดาวปีหนึ่งคณะบริหาร”

“มึงเคยเล่าเรื่องจะจีบน้องก้านหลิวให้ป้ามึงฟังมั๊ย” นายวางปากกาลงและหันมาถาม เขาผลักตัวอินทนะให้พ้นทางเพราะอยากจะจ้องหน้าแล้วค่าคนที่พูดไม่หยุดสองสามประโยค

“เล่าสิ พอเล่าเสร็จก็ได้เปิดมาเลย”

“พ่อมึงคงบอกมึงอ้อม ๆ อะ ว่าดูแลเปิดให้รอดก่อน ก่อนคิดไปดูแลใคร”

“ท่านนาย ท่านนายยังเป็นเพื่อนผมอยู่หรือเปล่าครับ”

“เป็น และพวกมึงก็ควรเลิกสูมหั้วคุยกันได้แล้ว กูจะเรียน

หนังสือ แล้วถ้าไม่เจียบ ก็ไม่ต้องเอาเล็คเชอร์ไปลอก”

“โอเคครับ รับทราบ! จบคาบขอเล็คเชอร์มาลอกด้วย” ไน่
รับคำสั่งชั่ง การถูกคนจริงจั่งในชีวิตดำ ทำให้เพื่อนที่เหลือหุบปาก
ฉับ หันหน้าแยกกันไปคนละทิศคนละทาง ตันหันกลับไปนั่งเล่นเกม
ในโทรศัพท์ อินทะฟุบตัวลงนอน ส่วนเงิน ไน่ นั่งกำพวงกุญแจ
เปิดแน่น

เพราะป้าบอกว่าต้องดูแลและรักษาคุณเปิดให้ดี!

Chapter 2

อัยย์ไน้

รถสเตชั่นแวกอนคันสูงขับเข้ามาจอดภายในลานกว้าง ห่างจากเรือนไทยหลังงามไม่ไกลนัก ไอลยเรศดับเครื่องยนต์รถครอบครัวที่กำลังจะกลายเป็นของเขาในระหว่างที่ Audi R8 ถูกจอดพักไว้ในโรงรถ BMW X5 ของพ่อ ก็ไม่ระจอกเท่าไหร่ออกมั้ง

ดวงตาสีตันไ้ก้แก่มองฝ้าความมืดในตอนทีไฟหน้ารถดับลง เขาอาศัยความสว่างจากไฟที่ตัวเรือนไทยด้านหน้า มองความคุ่นเคยรอบตัว มันเปลี่ยนไปเล็กน้อยจากเมื่อ 4 ปีที่แล้ว แต่หนึ่งสิ่งที่ไม่เคยหายไป คือต้นลีลาวดียักษ์ใหญ่ออกช่อดอกบานสะพรั่ง

กลิ่นหอมอ่อนจากดอกไม้สีนวลลอยมาตามลม เรียกร้องให้ร่างสูงเดินตรงไปเอื้อมแขนงัดช่อดอกช่อหนึ่งมาไว้ในมือ

จะเอาชิ้นเรือนไปให้เจ้าน่าน

แต่ก็ไม่วายโดนพ่อแหวะ!

“ประจบ”

“จะหึ่งอะไรกับลูก”

“ก็มันน่ามั้ยล่ะ” สิบปกรส่ายหัวออกเดินนำลูกชายขึ้นเรือน เขาหวงเจ้าน่านกับไอยเรศอย่างจริงจัง เพราะยังไม่ทันที่เขาจะ อ้าปากเอ่ยทักคนที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ในบ้าน ไอยเรศก็ลาตัวไป ชบหน้าลงกับตักเจ้าน่าน พร้อมยื่นช่อดอกลิลาวดีในมือส่งให้

แหม ทำเหมือนไม่เจอกันมานาน ทั้ง ๆ เพิ่งบินไปหามา มาเมื่อเดือนที่แล้วนี่เอง!

“ตัวสวบ แสบจริง ๆ” เจ้าน่านตวัดดวงตาสีดำสนิทลงมองคนที่ชบหน้าลงกับตัก ทำออกอ้อนเอาใจ จะฟ้องอะไรอีกแน่ ๆ

“พอยึดรถ...นั่นปะไร เคยเดาอะไรผิดที่ไหนกัน

“สิบไม่ได้บอกอัยย์เธอ เราเป็นคนสั่งให้ยึด”

“หม่อมยังไม่ได้ออก รอให้มารู้จากปากเจ้าเอง”

“ฮะ!?” กลุ่มผมสีเข้มที่คลอเคลียอยู่กับตักกว้างผงกั้น คนส่งเสียงประหลาดใจทำหน้าง มองคนเป็นพ่อทั้งสอง

พ่อสิบเสมือนพ่อบังเกิดเกล้า

ส่วนเจ้าน่านเป็นพ่อบุญธรรม

“เราเป็นคนสั่งให้ยึดรถเป็นการลงโทษ แล้วก็สั่งให้อัยย์กลับมาอยู่เมืองไทย”

คดีพลิก แกรม

“ก็ดีเหมือนกันที่อัยย์ก่อเรื่องจนโดนไล่ออก จะได้หมดทาง ปายเปียงเรื่องกลับมาอยู่บ้าน”

“ผม...”

“เรื่องที่ผ่านมาแล้วเราจะไม่พูดถึง แต่ระหว่างที่ถูกลงโทษ อัยย์ห้ามก่อเรื่องอีกเด็ดขาด”

“ครับ เจ้าน่านโกรธผมหรือเปล่า” สองมือของไอยเรศขยับบีบ นวดแข้งขาของเจ้าน่านอย่างเอาใจ ส่งรอยยิ้มแหย่ให้คนสูงศักดิ์

ที่ทำหน้าหนึ่งจนไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่

“เปล่า อ๋อยมองว่าเราโกรธ เราออกจะเข้าใจอารมณ์รุนแรงของวัยรุ่น แต่ที่ต้องชิงสั่งลงโทษก่อน เพราะบทลงโทษจากสิบปรกน่ากลัวกว่าของเรา อัยย์ก็รู้ดี” เจ้าน่านก้มลงกระซิบใกล้หูไอยเรศพอให้ได้ยินกันสองคน และเมื่ออีกฝ่ายพยักหน้ารับ ร่างสูงของเจ้าน่านก็ขยับลุกขึ้นยืน สองมือสอดล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกง ใบหน้าเซิดหยิ่งอย่างคนถือดี ไว้ตัว ภูมิฐาน ทุกคำพูดฟังดูมีอำนาจและน่าเชื่อถือ

“ทำตัวดี ๆ หน่อยแล้วกัน เราไม่ได้ใจดีอะไรขนาดนั้นหรอก”

“ครับ” ไอยเรศก้มหน้าลงซ่อนยิ้ม หลังเห็นดวงตาข้างหนึ่งของเจ้าขยิบลง

เอาเถอะ โดนยึดรถก็ดีกว่าถูกพ่อสิบสั่งบำเพ็ญประโยชน์เป็นปี ๆ

“ไปทานข้าวกันเถอะเจ้าน่าน เจ้าหมอกกับแม่ก็น่าจะรอมมานานแล้วด้วย” สิบปรกรยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา เดินมาโอบบ่ากว้าง แสดงความเป็นเจ้าของอย่างที่ควรจะเป็น หลังโดนเจ้าลูกชายชิงตัดหน้าแย่งคลอเคลียไปเมื่อห้านาทีที่แล้ว

“รอผมด้วยสิ!”

“ไอ้อัยย์ หนัก!” สิบปรกเสียงขุ่นเมื่อรับน้ำหนักที่โถมมาตรงช่วงบ่า จะอะไรเสียอีก นอกจากไอยเรศจะวิ่งมาใช้แขนยาว ๆ ของตัวเองโอบทั้งเขาและเจ้าน่านไว้ด้วยกัน

อยากจะดำ แต่เห็นยิ้มที่ส่งมาก็ดำไม่ออก

“ผมรักเจ้าน่านมากกว่าพ่ออีก”

“ตามสบาย”

“ฟ้องนหรือ”

“ไม่งอนแต่กำลังคิดเรื่องค่าขนม ทุกวันนี้ให้เยอะไปหรือเปล่า
นะ”

“รักพ่อขึ้นมาทันที รักเท่าเจ้าน่านเลยก็ได้”

“กะล่อน!”

“ก็เหมือนลิบนั้นแหละ” เจ้าน่านหัวเราะเสียงต่ำในคอ แทะ
ออกทั้งมือของพ่อและของลูก ก่อนจะเดินเฉียงไปอีกทางแต่ก็ยัง
ไม่วายถูกตามด้วยร่างสูงของคนอีกสองคน

เวลาอยู่กันพร้อมหน้า มันก็อบอุ่นหัวใจดี

กึ่ง!

“เพิ่งตื่นหรือยังไม่ได้นอน ถึงออกมานั่งสีซอ แคมเพื่อนด้วย”

เสียงทุ้มกังวานทักคนที่นั่งสีซอริมหน้าต่าง เด็กผู้ชายตัวใหญ่
อายุไม่เกินยี่สิบในมือมีซออุคันสวยจัดเป็นภาพที่หาดูได้ยาก แต่ที่
เรือนไทยแห่งนี้ ถ้าโอยเรศอยู่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

เล่นเครื่องดนตรีทุกอย่างที่ขวางหน้า ที่สำคัญเล่นได้ดี

“นอนไม่หลับครับ แล้วที่เล่นเพี้ยนก็เพราะว่าใจลอย” คนถูก
ทักส่งยิ้มหวาน ก่อนย่นหน้าเมื่อได้กลิ่นร้อนแรงจากแก้วน้ำขิงแก่ๆ
ในมือเจ้า

“ลอยไปไหน ถึงไม่หลับไม่นอน”

“กรุงเทพฯ”

“หืม?...เราไม่เคยเห็นอัยย์ตื่นตื่นกับการเปลี่ยนโรงเรียนหรือ
ที่อยู่”

“ไม่ได้ตื่นตื่นครับ แต่ผมคิดถึงคน แล้วพ่อยังไม่ตื่นเหรอครับ”

“ยัง คงเหนื่อยแหละ วิ่งวุ่นมาหลายวัน อัยย์ก็เพลารื่อง
ก่อเรื่องลงหน่อย คราวนี้มีเรื่องอะไรถึงร้อนจนต้องทะเลาะวิวาท”

“ชีวิตดีเกินไปเลยโดนหมั่นไส้ แล้วก็โดนหาเรื่อง”

“ถ้ายังไม่อยากตอบก็ไม่ใช่เป็นไร ว่าแต่...เราก็ไม่เคยถาม อยู่ที่นู่นมีเพื่อนบ้างหรือเปล่า” เจ้าน่านเปลี่ยนเรื่องถาม เมื่อเห็นไอยเรศหลบสายตา ไข่ว่าไม่รู้ ว่าไอยเรศตอบเลี่ยงความจริงแต่อาการแบบนี้เค้นคำตอบไปก็ไม่ได้อะไร

“ไม่ค่อยครับ ผมชอบอยู่คนเดียว ทำอะไรคนเดียวสะดวกกว่า”

“มีเพื่อนดี ๆ สักคนมาช่วยปรามอารมณ์ก็ดีเหมือนกันนะ” เจ้าน่านยกน้ำชิงร้อน ๆ ขึ้นจิบ มองใบหน้าอีกฝ่ายผ่านไอสีเทาที่พวยพุ่งขึ้นมาจากแก้ว

บอกให้ไอยเรศหาเพื่อน แต่ตอนตัวเองอายุเท่าอัยย์ก็ไม่เอาเพื่อนไม่เอาฝูงเหมือนกัน คนเยอะเรื่องเยอะ น่ารำคาญ

“แล้วที่ว่าคิดถึงคน คิดถึงใคร”

“เปิด”

“ตกลงเป็นเปิดหรือเป็นคน”

“เป็นคนครับ แต่ห้อยพวงกุญแจเปิดสี่เหลี่ยม สูงประมาณนี้ ตาแบบนี้ คิ้วแบบนี้ จมูกแบบนี้ แล้วก็ปากแบบนี้” ไอยเรศวาดมือในอากาศจินตนาการเป็นภาพเจ้าของพวงกุญแจเปิด

“เอากะดาศกับดินสอวาดให้เราดูดีมัย เราจะได้เห็นหน้าด้วย วาดในอากาศเราก็ไม่รู้ละสิ ว่าคนที่ทำให้อัยย์นอนไม่หลับหน้าตาเป็นยังไง”

“มองไกล ๆ ก็คล้ายเจ้า แต่พอจ้องใกล้ ๆ ก็ไม่เหมือน ผมฝันถึงเขาด้วย พอตื่นก็ยังสลดภาพเขาออกจากหัวไม่ได้ เพ้อมาก ไม่รู้ต้องทำยังไงดี” ไอยเรศหัวเราะให้กับความเพ้อฝันของตัวเอง ไม่ขัดเขินเมื่อพูดเรื่องแบบนี้กับเจ้า เพราะเจ้าน่านเข้าใจเขาที่สุด ตามใจเขาที่สุด เวลามีปัญหาาก็ปรึกษาแต่เจ้าน่านนี่แหละ

“มีความรัก?”

“คิดว่าใช่ มันเห็นปุ๊บแล้วมันใช่ไปหมดเลย”

“ก็จีบ”

“ถ้าเขาไม่ชอบผมล่ะ”

“ก็เอาชอนี่ไปสีให้เขาฟัง ถ้าเขายังไม่รับรักตอบก็จับปล้ำเลย”

“เอาจริงเหอ”

“เราพูดเล่น อย่าคิดไปทำอะไรใครเขาจริง ๆ ละ สำหรับผู้ชาย
ครั้งแรกตรงนั้นมันเจ็บมาก”

“ผมทำเป็นน่า แล้วก็มั่นใจว่าผมทำให้เขาชอบผมได้โดย
ไม่ต้องฝืนใจฝืนกาย แบบนั้นมันป่าเถื่อนเกินไป อีกอย่าง...เขาก็
อยู่คณะเดียวกับผมด้วย ค่อย ๆ จีบก็ได้ผมไม่รีบ”

“เราเอาใจช่วยก็แล้วกัน วันนี้ก็ต้องกลับกรุงเทพฯแล้วสินะ”
เจ้าน่านยกน้ำชิงขึ้นจิบอีกอีกใหญ่พร้อมถามเรื่องการเดินทางของ
ไอยเรศเพื่อเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“ครับ ลุงอำนาจกลัวผมเรียนไม่ทันเพื่อน เลยอยากให้รีบ
ไปเรียน ผมเพิ่งรู้ว่าลุงเป็นอาจารย์ แถมเป็นหัวหน้าสาขาด้วย
ตอนเจอที่แคนาดาเหมือนพวกนักบินซีหลี่ ไม่รู้ว่ามาสนิทกับพ่อ
สิบคนขึ้นได้ยังไง”

“พ่อสิบของอัยย์ก็ไม่ธรรมดาหรอก ชอนเขียวชอนเล็บจะตาย
แต่ก็ยังดีตรงที่สิบปรกรักเดียวใจเดียว”

หลังจากนินทาลุงอำนาจไปเมื่อหลายวันก่อน วันนี้ไอยเรศ
ก็มานั่งในห้องทำงานของอีกฝ่าย เขาอยู่ในชุดนักศึกษาแบบที่ไม่
ค่อยจะเป็นระเบียบมากนัก ชายเสื้ออยู่นอกกางเกงแถมยังปลด
กระดุมสองเม็ดตรงช่วงคอและพับแขนเสื้อขึ้น

“หน้าแข็งคูนมาก เหมือนเคยเห็นที่ไหนแต่ก็นึกไม่ออก เอากาแฟมัย”

“ไม่เอาครับ” โอยเรศรับคำ มองลงอำนาจพูดไปหัวเราะไป ลุงใจดี แก่กว่าพ่อสิบสามสี่ปี แต่เห็นหุ่นแล้วชวนให้นึกถึงผู้พันเคนตักกี้ ที่ยืนเฝ้าร้านเคเอฟซีตลอดเวลา

“ลุงดูผลการเรียนเราที่แคนาดาแล้วนะ เรียนเก่งใช้ได้ สงสัยไอ้สิบสอนมาดี”

“พ่อสอนการบ้านครั้งล่าสุดตอนแปดขวบอะลุง นอกนั้นก็ตนเป็นที่พึ่งแห่งตนล้วนๆ”

“เออเก่ง”

“แล้วต้องเรียกลุงว่าอาจารย์อำนาจเหมือนคนอื่นมั๊ย”

“อยู่ข้างนอกก็เรียกอาจารย์ แต่ถ้าอยู่กันสองคนก็เรียกลุงเหมือนเดิมนั้นแหละ เห็นมาตั้งแต่ตัวกะเบียดไม่นึกว่าจะได้มาเป็นอาจารย์ลูกศิษย์กัน ยังจำตอนไปเที่ยวหาไอ้สิบที่นานเมื่อหลายปีก่อนได้เลย เห็นอัยย์วิ่งแก้ผ้าเล่นน้ำ ตัวขาวๆ พุงกลมๆ ใสนั้นเล็กจิ๊ดเดียว”

“อ่า...ตอนนี้ไม่เล็กแล้วครับ แล้วก็ใช้เวลาเข้าเรียนแล้วด้วย อาจารย์ ไปเข้าห้องเรียนกันเถอะ” โอยเรศฉีกยิ้มอ่อนให้คนเป็นลุง ชยบัลลภผายมือเชิญให้อีกฝ่ายออกจากห้อง

“เอ็งอย่าก่อเรื่องนะโว้ย ไอ้สิบบอกถ้าก่อเรื่องจัดการได้เลย”

“ผมเรียบร้อยจะตาย พ่ออะชอบกังวลไปเอง”

ภายในเวลาไม่กี่นาทีต่อมา ร่างสูงชะลูดเกินวัยของ โอยเรศและร่างท้วมของอาจารย์อำนาจก็มายืนอยู่หน้าคلاسเรียน เขาไม่ได้รู้สึกรู้สากับสายตาที่มองมา แต่อึดอัดเล็กน้อยเมื่อทุก

สายตาจับจ้องมาที่เขาเป็นตาเดียว

สายตาบางคู่ก็ฉายแววสนใจ

บางคู่ประหลาดใจ

และบางคู่ก็ออกอาการหลงใหลแบบไม่คิดปกปิด

เขารู้ว่าตัวเองหล่อ ส่วนหุ่นก็โดดเด่นกว่าคนเอเชียด้วยกัน
มีกล้ามเนื้อ มีซิกซ์แพ็ค ต้นขาก็แน่น เรียกว่าเป็นคนไทยแต่ไซซ์ยุโรป

“มาครบหรือยัง วิชาผมห้ามขาด!” อาจารย์อำนวยการพูดออก
ไม้ค้ำด้วยเสียงดังก้องเหมือนข่มขู่ แต่ไอยเรศอยากบอกว่าไม่น่ากลัว
สักนิดถ้าเจ้าตัวยังติดพูดไปหัวเราะไป

“เงิน ไนยังไม่มาครับ แต่อีกหนึ่งนาทีมันก็จะโผล่หัวมา” เสียง
ตอบรับทางแถวหลังสุดเรียกสายตาไอยเรศให้หันมอง

ตรงนั้นพอจะมีที่ว่างนั่งมัยนะ เขาชอบนั่งแถวหลังห้องเสียด้วย

“เงิน ไน เหรอ ผมชอบเพื่อนคุณนะอินทะ เขาเข้าตรงเวลา
เป๊ะทุกคาบเลย” อาจารย์อำนวยการเงิบเสียงลงนิด มองสายตาทลาก
คู่ที่สนใจไอยเรศมากกว่าตัวเอง “พวกคุณกำลังสงสัยใช่มัยว่าคน
รูปหล่อที่ยืนข้างผมเป็นใคร เขาชื่อ ไอยเรศ จะมาเป็นเพื่อนร่วม
คลาสของพวกคุณ เพิ่งกลับมาจากแคนาดา เลยเข้าเรียนกลางเทอม”

เกิดเสียงงึมงำขึ้นเล็กน้อย มีเสียงหวีดเบา ๆ ขึ้นจากกลุ่ม
เด็กผู้หญิง แถมยังส่งสายตาจ้อง ๆ มาให้ ไอยเรศไม่สู้ แถมยังหนี
สายตาเหล่านั้นด้วยการหันไปมองนาฬิกาที่แขวนอยู่ด้านหลังห้อง

เข็มกำลังชี้ที่เวลาเที่ยงห้าสิบเก้านาที

ตึกตึก

และในที่สุดก็บ้ายโมง

ปัง!

“เงิน ไนมาคร่ำบป!!!”

“ตรงเวลามาก ๆ คุณไฉ่ แต่วันนี้ผมยังไม่ได้เช็กชื่อ”

“ทันเช็กชื่อหรือ ‘จารย์’ไม่ได้ล้อผมเล่นใช่ปะ อ้าวเฮ้ย!!! คนนั้น? คนเก็บเปิด!”

“เปิดเหลือง” ไอยเรศฉีกยิ้มกว้างขึ้นเป็นครั้งแรกตั้งแต่เข้ามาในห้องนี้ แถมยังตะโกนเรียกคนในสายตาดังแต่หน้าห้องไปหลังห้องที่บ้านพร่ำสอนไม่ให้เสียงดังในที่สาธารณะ แต่จังหวะนี้พอดี ลืมตัว

“เบาหน่อย อัยย์ไฉ่ คลาสข้าง ๆ เขาน่าจะเริ่มเรียนกันแล้ว ว่าแต่...รู้จักคุณไฉ่เขาหรือ”

“วันก่อนไฉ่ทำของหล่นแล้วผมเก็บได้ครับ” ไอยเรศหันมาตอบหลังมองพวกกฤษฎาแจเปิดที่เขาเป็นคนเก็บเมื่อวันก่อน มันยังอยู่ดี แม้วันนี้อีกฝ่ายจะเปลี่ยนมาใช้กระเป๋าสะพายหลัง

เงิน ไฉ่ เงิน ไฉ่...ไฉ่...ไฉ่

อัยย์ไฉ่ ชื่อเข้ากันชิบเป๋ง!

“ผมไปนั่งข้างบนกับไฉ่นะ”

“ตามสบาย อย่าลืมตั้งใจเรียนด้วย”

สิ้นคำอนุญาตร่างสูงก็ขยับเดินขึ้นไปตามบันไดลาด ห้องเรียนเป็นแบบสโลปไล่ระดับ แต่เดินก้าวเว้นก้าวไม่นานก็ถึงแถวสุดท้าย กลายสภาพเป็นเด็กหลังห้อง

“มานั่งนี่ดี ว่างอยู่” ไฉ่ชี้ไปที่ว่างข้างตัว ส่งยิ้มกว้างตามประสาคนอัธยาศัยดี พอเห็นร่างสูงนั่งตามที่บอก ก็ขยับเข้าไปใกล้พร้อมชวนคุย “โลกกลมเนอะ คุณชื่ออะไรอ๊ะ”

“อาจารย์แนะนำแล้ว แต่มึงมาสายไฉ่ไฉ่ เลยไม่รู้เรื่อง ไอยเรศ ไช้ปะ เราตัน ไฉ่นี้ชื่อนาย”

“เราอินทะ”

“ส่วนผมเงิน ไน้”

“เรียกเราว่าอัยย์เฉย ๆ ก็พอ” ไอยเรศกวาดสายตามองทุกคนจนครบเพื่อจํารายละเอียดและชื่อของเพื่อนใหม่ เขาจำแค่ ต้น นายอินทะ ส่วนเงิน ไน้ จำได้ตั้งแต่ได้ยินชื่อครั้งแรก

“พูดกูมึงได้มัย்யี พูดสุภาพแล้วไม่คล่องปาก” ต้นถามและไน้พยักหน้าเห็นด้วย

“กูยังงี้ก็ได้” เริ่มด้วยภาษาพ่อขุนเป็นการตอบรับ จัดมาเถอะไม่ใช่คนเรียบร้อย

“แล้วทำไมมึงมาเข้ากลางเทอม เมื่อวานนึกว่าปีหนึ่งคณะอื่น”

“เพิ่งกลับมาจากแคนาดา” ไอยเรศตอบรับคำสั้น ๆ นี่แหละนิสัยเขาเวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่น เจ็บ พูดน้อย แต่รอยยิ้มอ่อนบนหน้าก็ทำให้ไม่ดูหยิ่งเกินไปนัก

“ไอ้ไน้เล่าให้ฟังว่าเมื่อวานมึงเก็บเปิดให้มัน บอกคนเก็บเปิดหล่อมัก”

“ปากไวไปละนาย แล้วอัยย์มันหล่อจริงมัยยะ”

“เออหล่อไม่เถียง” นายหัวเราะในลำคอ ยื่นปากกาส่งให้ไน้ เพราะรู้ว่ามันต้องขอแน่ ๆ

“เลิกเรียนแล้วไปหาไรแตกกัน ไอ้ไน้เลี้ยง”

“อ่าว!...กูเหวอ”

“เออ มึงนั่นแหละ เลี้ยงขอบคุณอัยย์ที่มันเก็บเปิดให้มึง ไม่งั้นมึงโดนป้ามึงตัดขาด ไม่มีเงินกินข้าวสักบาทเลยนะเว้ย เลี้ยงพวกกูไม่กี่บาท ไม่ตายหรอก”

“ไอ้พวกฉิบหาย” คนงกเช่นเขี้ยว หันมองคนเก็บเปิดที่เพิ่งกลายมาเป็นเพื่อนใหม่ ไอยเรศมีดวงตาหวานยิ้มคล้ายมีธารน้ำใสไหลเอื่อยอยู่ในแก้วตาคู่นั้นตลอดเวลา จมูกก็โด่ง ริมฝีปากก็บาง

แถมยังยิ้มน้อย ๆ จนเห็นฟันขาว

พอแก้วแม่แก้ว ไอยเรศเขาหล่อจริง ๆ

“ฉันจ่ายคนละครึ่ง กูเลี้ยงเพราะมึงเก็บเปิดให้ ส่วนมึงเลี้ยงฉลองที่ได้เป็นเพื่อนกับกู ส่วนไอ้สามตัวนั้นคิดซะว่าเป็นสัมภเวสีที่ไม่ได้จุดธูปเซียม”

“ได้”

“มึงให้มันหารฉลองที่ได้เป็นเพื่อนกับมึง ถ้ามันยังว่าอยากเป็นเพื่อนกับมึงรีเปลา่”

“ไอ้เหยียน มึงมันแล้ว กูจะเลิกคบมึงเพราะได้เพื่อนใหม่แบบคุณอัยย์เด็กใหม่แล้ว...เนอะ”

หันไปหาลูกคู่ที่เพิ่งรู้จักกัน อีกฝ่ายกำลังพยักหน้ารับซ้ำ ๆ แบบเห็นด้วย ปกติโดนแต่ไอ้สามคนนั้นรุมแก้ง วันนี้อัดใจได้เพื่อนใหม่เงิน ไน่ จะได้ไม่ถูกรังแกอีก!

“อยากกินอะไร...ห้ามตอบว่าอะไรก็ได้นะ”

ไอยเรศขมวดคิ้วเล็กน้อยหลังได้ยินคำถาม เขามองไปทางหน้าห้อง หยุดลงที่อาจารย์อำนาจ แล้วร้านอาหารบางร้านก็แวบเข้ามาในหัว

“กูอยากกินเคเอฟซี แล้วก็อยากลองซ้อนฮาร์เลย์มึงด้วย”

“ได้ครับคุณอัยย์ รถเงิน ไน่ยินดีบริการ จะให้คิดเหมาราคาตามระยะทางหรือคิดเป็นกิโล”

“เลือกคิดมาสักอย่าง ได้หมดทั้งนั้นแหละค่ะ” ไอยเรศฟังตัวเข้ากับพนักงานเก้าอี้ เขาเจียบฟังเสียงกระซิบคุยกันของคนอื่น อมยิ้มตอบรับบ้างในบางครั้งคราว ถ้าเรื่องที่สนทนาจะมีชื่อเขาเอี่ยวอยู่ด้วย

แค่บรรลจุดประสงค์ที่ได้รู้ชื่อไน่ เท่านั้นไอยเรศก็สบายใจแล้ว

Chapter 3

สุดชอย

การนั่งซ้อนรถมอเตอร์ไซด์ Harley-Davidson เผชิญสภาพการจราจรที่เหมือนเป็นง่อย สุดดมฝุ่นควันสกปรกและตากแดดที่ร้อนระอุเป็นอะไรที่ย่ำแย่สำหรับไอยเรศ ศิระชะเขาปวดจนเต็นต์ดับ แถมดวงตายังพร่าเบลอตอนส่งหมวกกันน็อกคืนให้ไน้

ร้อนจนหูตาละลาย ไหนนายบอกห่างอยู่ใกล้ๆ ทำไมมันใกล้นักวะ “พวกไอ้ต้นไลน์มาว่าถึงละ สั่งไก่เรียบริ่อย มึงกับกูเข้าไปก็แตกได้เลย”

“พวกนั้นไปรถตัน ทำไมรถยนต์ไวกว่ามอเตอร์ไซด์”

“เอ๋? นั่นสิ ทำไมวะ” เจ้าของรถมอเตอร์ไซด์คันแท่นหัวคือเข้าหากัน ก่อนขยับवादขย่าวๆ ออกจากการซีคร่อมตัวเครื่องยนต์

โคตรเท่ ซื้อมอเตอร์ไซด์พร้อมกับก้าวลง ไอยเรศคิดว่าคุ้มแล้วที่ยอมตากแดดตากลมขอติตรถอีกฝ่ายมาด้วย

ท่วงท่าการสะบัดขาขว้างได้องศาไปทางด้านหลัง เน้นสิริระตั้งแต่ช่วงเอว สะโพก แผ่นหลังให้ขึ้นรูปเด่นชัดภายใต้กางเกงสแล็ก

สี่เข้ม

เอวดี สะโพกแน่น ต้นขาดูแข็งแรง

แม่งโคตรพิมพ์นิยม!

“กางเกงตัวนี้แม่งพิต ไอ้เหี้ยเข้าวินไปดิ...สุดชอย”

“...”

“จัดระเบียบแป็บ”

ไอยเรศเป็นอนหน้าหนิคคนตาดีที่หันมายิ้มจนตาหยีใส่ รอยยิ้มดูสดใสแต่ไอ้ท่าทางที่กำลังจัดระเบียบช่วงล่างทำเอาหน้าเขาร้อนไปหมด ตั้งแต่เกิดมาเพิ่งเคยเจอคนที่ดึงกางเกงในต่อหน้าสาธารณชนแบบไม่รู้ร้อนรู้หนาวแบบนี้เป็นครั้งแรก

แวบแรกก็คิดว่าเหมือนเจ้าน่าน ไม่ต้องให้คำสัตย์และสาบานแบบพ่อ ไอยเรศคนนี้ก็ไมขอเอาไอ้โน้ ไปเปรียบกับเจ้าน่านอีก

หน้าคล้าย แต่นิสัยไปคนละเรื่อง!

“โน้ มึงออกมาถึงปากชอยรียัง”

“เนาะ มึงนี่เหมาะจะเป็นคู่อั้กูจริง ๆ มีเล่นตบมุกกลับด้วยกูออกมาชอยละ ไป ๆ หิวเป็บซี”

ก็แล้วจะให้ไอยเรศพูดอะไรได้ นอกจากเดินตามเงิน โน้ไปแบบมีน ๆ มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวขนาดนี้ คนนี้แหละ อัยย์จะเอา!

“มึงพาไอ้อัยย์ไปอ้อมโลกที่ไหนมาไอ้โน้”

อินทะทักขึ้นทันทีที่ร่างสูงของคนสองคนเดินตรงเข้ามาที่โต๊ะ เขาสังเกตว่าคนในร้านหันมองไปที่สองคนนั้นเป็นตาเดียว

แน่นอนว่าเพื่อนใหม่อย่างไอยเรศหล่อจริงตามคำยืนยันของโน้ แต่ก็เชื่อว่าตัวคนพูดจะชี้เหร่ชะที่ไหน ไบหน้าคมคร้าม ดวงตาเรียวรี จมูกก็โด่งเป็นสัน แกมปากอิมที่ยิ้มทีโลกสว่างวาบไปทั้งไบ

ให้อารมณ์เหมือนกำลังดูซีรีส์เกาหลีสักเรื่องนึง

“อ้อม! ไร กูพาอัยย์มาทางลัดเถอะ ไหนล่ะเป็ปซี่ที่รักของกู~”

“เห็นทางลัดที่ไร หลงไปไหนก็ไม่รู้”

“แล้วทำไมมากันไว” ไอยเรศตามพร้อมขยับตัวนั่งข้างไฉ่ ผู้ชายตัวเท่าควายหลายคนนั่งล้อมโต๊ะกลม มันเลยอึดอัด จนแข่งขาชนกันเป็นธรรมดา

ไม่สิ ต้องบอกว่าเขาเขาชนขาไฉ่แค่คนเดียว

“พวกกูอะปกติ แต่คนซีฮาร์เลย์ที่มึงนั่งมาอะไม่ปกติ ถ้าไม่หลงไม่อ้อม ไม่ใช่เงิน ไฉ่ เคยมีครั้งนึงพวกกูนัดกันไปเพชรบูรณ์จะเอารถไฉ่ตันไป มันเสือกอินดี้อยากแว่นไปเอง สรุไปโผล่ปราจีน ทรูปนั้นก็เลยไม่มีมัน”

“เจียบเลย พิกเจอร์กูเสียหายหมด”

“picture?...ภาพ...มึงหมายถึงภาพลักษณะหรือไฉ่” ไอยเรศขมวดคิ้ว ริมฝีปากยังติดยอยยิ้มจางตอนหันไปถาม

“ถูกแพง!”

“ยินดีด้วยอัยย์ มึงเป็นคนแรกที่เข้าใจสิ่งที่ไฉ่ไฉ่พูด”

“หืม?...”

“อย่าให้กูแฉเลยว่ครั้งล่าสุดที่โดนสาวบอกเลิกเพราะมันเล่นมุกแป้กเยอะเกิน”

“ไฉ่ นาย! พวกมึงรุมกู! กูจะแฉพวกมึงบ้าง เริ่มที่ไฉ่ตันเลย คือจั้นะอัยย์ ไฉ่ตันนะ...ไฉ่ตันมัน...” คนร่างสูงโปร่งที่ผุดลุกขึ้นยืนแย่งวิงก์แช่ปนมือเพื่อนหยุดชะงัก หน้าขึ้นสีเสีเล็กน้อยก่อนกลับมานั่งหยิบแก้วเป็ปซี่ขึ้นดูตามเดิม “ทำไมชีวิตพวกมึงไม่มีอะไรพิศๆ แบบกูเลยวะ”

“พวกกูมีสติไม่เหมือนมึง”

“เศร้าว่ะ หม่นหมองฉิบหาย” ไน้ถอนหายใจ หางตามคมดูตกลง เหมือนกำลังสลดอย่างทีพุดหวังว่าจะมีใครสักคนเข้าใจและปลอบ แต่แม่แต่ไอยเรศยังหัวเราะเขาเลย

“แล้วตอนนี้มีแฟนมั๊ย” ไอยเรศแสวงถามเหมือนเป็นคำถามทั่วไป แต่ในใจกลับลุ้นคำตอบจนเหงื่อซึม

“ไม่มีว่ะมึง! โสดมาเป็นปีแล้ว โสดมาก โสดที่แบบไม่คิดว่าคนหน้าตาอย่างกูจะโสด กูเหงามากอะ ไอน้าย ไอ้ตัน ไอ้อิน แม่มีแฟนกันหมด เหลือกูคนเดียวที่ไม่มี”

“เปิดยังดูแลไม่ได้ จะไปดูแลใคร แล้วมึงอะอัยย์ มีเมียรียัง” อินทะหันมาถาม มั่นใจว่าตอนถามพุดชื่อไอยเรศชัด แต่เหงไอ้ไน้เป็นคนตอบแทน

“คุณเพื่อนอินครับ คุณช่วยดูเบ้าหน้าคุณอัยย์เขาด้วย แบบนี้ไม่มีอะแปลก”

“ไม่มี กูโสดนะ แต่ก็ว่าจะหาจับเอาแถวนั้นแหละ”

“จริงปะเนี่ย ไม่อยากจะเชื่อเลย” ไน้เบิกตาโตใส่ สายหัวไปมาหลังได้ฟังเรื่องที่เหมือนจะเป็นไปไม่ได้

“อืม โสดจริง ๆ” ไอยเรศตอบหน้าเจีรรอยยิ้มตามสไตล์ พร้อมจิ้มเฟรนด์ฟรายส์เหี่ยว ๆ เข้าปาก ความทรงจำกับแฟนเก่าอาจมีแค่เรื่องที่อีกฝ่ายเคยพุดไว้ว่า เฟรนด์ฟรายส์แมคอร่อยกว่าเคเอพีซี อันนี้เห็นด้วย

“กูไปจี๊แฝลใจอะไรมึงรีเปลววะ เรื่องโสด”

“ไม่นี่ แล้วมึงอยากได้แฟนแบบไหน ตั้งสเป็กไว้สูงมั๊ย”

“กูเหรอ มีคนในใจแล้ว ซื่อน้องก้านหลิวดาวคณะบริหาร ปีหนึ่ง ตากลม ผมยาว มีหน้าอกนิดหน่อย แขนมีขนเล็กน้อยพอสวยงาม” คนถูกถามตอบพร้อมยิ้มเงินอาย ไน้ลูบขนบนแขนตัวเอง

ไปมา ก่อนจะถูกเรียกสติเพราะถูกเพื่อนแฉอีกแล้ว

“สเป็กไอ้โน้ แชนต้องมีขน ไม่รู้เป็นอะไรกับขนแชนหน้าคน
คนอื่นเขามองหน้า มองหุ่น มองขา ไอ้เหี้ยนี่มองขน”

“มึงไม่เข้าใจกูหรอกนาย ขนสีอ่อน ๆ ที่แขนมันมีเส้นที่จะตาย
เนอะอัยย์เนอะ” คนโดนพาดพิงเรื่องรสนิยมหันไปทางไอเยเรค
ชั่วคราวหนึ่งไ้เหมือนเห็นไอเยเรคหน้าเสียตอนที่อีกฝ่ายเหลือบมอง
แขนตัวเอง

“ไม่รู้สิ แชนกูไม่มีขน”

“ถึงมึงมีกูก็ไม่ชอบมึง ขนลุก”

“อ่า...ปฏิเสธแบบไม่คิดเลย เจ็บจัง”

“ไอ้ ๆ พุดเล่นน้ำ~ เอ้า! แบ่งเป๊ปซี่ให้ดูด หลอดรวมสาบาน
เวียนแตกให้ครบทุกคน”

“หลอดมันแผล็บขนาดนั้นยังกล้าชวน เฮ้ย! ไอ้อัยย์อย่าไป
กินแก้วเดียวกับมัน กูซื้อมาครบคน ของมึงอยู่นี่” ต้นร้องเสียงหลง
เมื่อหันไปเถียงกับไ้ เลยร้องห้ามไอเยเรคที่คิดว่าแก้วน้ำร่วมสาบาน
ไปดื่มไม่ทัน

“ไม่เป็นไรกูไม่ถือ”

แต่เป๊ปซี่รสวิงก์แชบ ไม่มีอะไรจะพุดนออกจาก เลว!

“ทุกคนจำไว้นะ ต่อจากนี้เพื่อนรักของกูจะเป็นคุณอัยย์
พวกมึงตกระปองไปเลย” แชนเรียวยาวของไ้คิดว่าคอไอเยเรคเข้า
มาใกล้ พุดเสียงล่อไร้ฟันไม่รู้จริงจังหรือเปล่า พร้อมชี้ไปที่เพื่อน
อีกสามคนที่ยกไหล่เป็นเชิงบอกว่า

เรื่องของมึง

มีอหนาของไอเยเรคตบไปที่แผ่นหลังของคนทีลือกคอเขา
ให้ปล่อย เริ่มหายใจไม่ออกและอยากถามออกไปเหลือเกินว่าใคร

อยากจะไปเป็นเพื่อนกับมิ่ง
 อยากรูปอย่างอื่นไว้!

ปาร์ตี้ไถ่ทอดจบลงหลังพระอาทิตย์ตก

แดดไม่มี มีแต่ลมเย็น ๆ พัดผ่านผิวน้ำ การนั่งช้อนมอเตอริไซค์
 ดูจะสบายกว่าขามาช่วงบ่ายเป็นเท่าตัว แถมยังกลับมาถึงตึกเรียน
 เร็วกว่าที่คาด เพราะไฮเวย์เปิดแมพในมือถือดูเส้นทางเองกับมือ

“คืนไหนรถมิ่ง จอดไว้ไหน” ไน้สอดสายตาไปทั่วลานจอดรถ
 ในตึกเรียน ตามเพราะจะได้ขี่รถมอไซค์เข้าไปจอดให้ใกล้ ๆ

บี๊!

“คืนนั้น” เสียงปลดล็อกรถและไฟหน้ารถที่สว่างขึ้นทำเอาไน้
 ต้องยกกระจกด้านหน้าของหมวกกันน็อกขึ้น เบิกตากว้างทำหน้าตา
 ประหลาดใฝ่ไฮเวย์

“มิ่งขับบีเอ็มเลยหรอวะ”

“อ้อ พ่อให้ขับคันนี้”...แท่นรถสุดหรูของตัวเองที่นอนตาย
 อยู่ที่บ้าน

“รวยจัง”

“เจ้าน่านมีรถหลายคัน ช่วงปิดเทอมมิ่งไปเที่ยวบ้านภูที่น่าน
 ก็ได้ ถ้าชอปรถ”

“เจ้าน่าน?”

“พ่อบุญธรรมกูเอง ใจดีมาก”

“ยังไม่เคยไปน่านเลย ไว้ชวนไอ้สามคนนั้นด้วย”

“ได้สิ แล้วมิ่งพักอยู่แถวไหน”

“หอข้างม.อะมิ่ง ไม่ไกลจากนี้หรอก แล้วมิ่งละอยู่หอหรือ
 กลับบ้าน”

“คอนโด xxx” โอยเรศตอบเสียงเรียบ ยกมือขึ้นส่ายผมด้านหน้าส่องมองคันคิดหาหัวข้อสนทนาเพราะยังอยากคุยกับไฉอยู่

“เคยผ่านอยู่ จำได้ว่าหรุมาก มิ่งนี่คุณชายของแท้เลยนี่หว่า”

“ก็ไม่ว่าขนาดนั้น ส่วนใหญ่พ่อจะสอนให้ทำอะไรด้วยตัวเอง”

“ดีจัง ภาว่าถูกลับแล้วดีกว่า มิ่งก็ขับรถกลับดี ๆ นะ ถึงห้องแล้วไลน์บอกด้วย มิ่งมีไลน์กูแล้วนี่”

“อืมมี...คือ...เรามาใช้ life 360 กันมัย เห็นอินบอกมิ่งชอบหลงทาง เวลาไปหลงที่ไหนจะได้หาตัวเจอ เอาโทรศัพท์มาสิ เดียวกูโหลดแอปให้”

“มันคืออะไรวะ” ไฉทำหน้าที่ แต่กั้ลวงมือถือในกระเป๋า กางเกงส่งใส่มือโอยเรศที่ยื่นมารอ

“มันคือแอปติดตามตัว เอาไว้แจ้งเตือนเวลาออกจากบ้าน กลับมาบ้าน บอกตำแหน่งที่มิ่งอยู่อะ แชนได้โทร.ได้”

“อ้อ ก็ดี ถ้ากูหลงทางกูก็ให้มิ่งไปปรับได้ใช่ปะ ยิ่งหลงบ่อย ๆ อยู่”

“ได้ ถ้าหลงก็โทร.มาได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ อะ เรียบร้อยแล้ว มิ่งจะกลับห้องเลยหรือไปไหนต่อ” โอยเรศส่งโทรศัพท์คืนให้ไฉ มั่นใจมากกว่าไฉต้อง ‘เสร็จกู!’

“ว่าจะเข้าไปหอนี่”

“ไปทำอะไร”

“ไปนั่งแจกอ้อยน้องก้านหลิว น้องเขาชอบลงมานั่งเล่นกับเพื่อนได้หอย กูยังขี้เกียจกลับห้อง ไม่มีอะไรทำ”

“งั้นกูไปด้วย”

“มิ่งคิดอะไรกับน้องก้านกูปะเนี่ย” ไฉหันมองตาขวาง แสดงออกชัดมากกว่าไม่ไว้ใจ จนคนโดนสงสัยต้องยิ้มอ่อนมุมปากแล้วรีบอธิบาย

“กูอยากทัวร์ม. ไม่ได้หรอก ไม่แย่งน้องก้านหลิวของมิงหรือก
ไม่ได้ชอบคนมีขนแขน”

“แซวจัง เรื่องขนเนี่ย ไม่มีใครเป็นพวกกูเลย ถ้ามิงจะไปก็ขับ
รถตามกูมา”

“ไม่เอาดีกว่า มิงนั่นแหละควรขับรถตามกู”

การขับรถตามป้ายบอกทางใช้เวลาไม่นาน ไม่ถึงสิบห้า
นาทิตี รถยนต์คันโตก็จอดเทียบเข้ากับลานจอดรถ ไอยเรศมองคน
ที่ขับมอไซค์ตามหลังมาจอดรถไว้ข้างกัน เขาแอบมองท่าทางการ
ก้าวขาลงจากรถอีกครั้ง คิดว่าต่อให้มองอีกก็สิบครั้งก็ยังไม่เป็นภาพ
ประทับใจ

ทันทีที่ร่างสูงเดินลงจากรถ ดึงสีชมพูอ่อนสูงหลายสิบชั้น
ก็ปรากฏเบื้องหน้า สถานที่แห่งนี้รายล้อมด้วยร้านค้า สว่างด้วย
แสงไฟ และเต็มไปด้วยผู้คน

“ตึกนี้เป็นหอหญิง แต่ก็อย่างที่มิงเห็น ผู้ชายเต็มไปหมด
ส่วนใหญ่ก็อ้างว่ามาเซเว่น มาหาขนมกิน แต่ที่จริงคือมาอ่อยเหยื่อ”
คนอยู่มาก่อนอธิบาย มองตามสายตาของไอยเรศที่มองไปรอบ ๆ

“มีคนเอากีตาร์มาเล่นด้วย กูเอาไปเล่นมั่งดีกว่า” ไอยเรศ
ตัดสินใจเดินไปเปิดท้ายรถ หลังพบว่ามิกกลุ่มคนนั่งเล่นดนตรีอยู่ข้าง
เขาชอบเล่นดนตรีแทบทุกอย่าง เลยมักพกเครื่องดนตรีที่เล่นไม่ยาก
ติดรถไปไหนมาไหนด้วย

โซคดีอยู่เหมือนกันที่วันนี้เลือกหยิบกีตาร์สีโรดมา

“เอาดี เล่นเป็นหรือวะ”

“กูจับเครื่องดนตรีก่อนจับดินสอเขียนหนังสืออีก”

กระเป๋ากีตาร์โปร่งสีดำถูกสะพายขึ้นบนไหล่กว้าง ไอยเรศ

ลือกรถก่อนจะเดินตามร่างโปร่งของไนไปยังมุมประจำที่เจ้าตัวเล่าว่ามักมานั่งตากลมเล่นเกมมือถือเงียบ ๆ คนเดียว

ที่ประจำของไนไม่ได้อยู่ในจุดที่โดดเด่น แต่ก็ไม่ซ้ำมุมอับลับตาขนาดไม่มีคนเห็น แต่ดูเหมือนกับว่าคนที่ผู้ชายหน้าตาดีสองคนนั่งด้วยกัน คนหนึ่งยิ้มกว้างตลอดเวลา อีกคนเพิ่มออฟชั่นเสริมด้วยการเป็นหนุ่มนักดนตรี จะทำให้จุดที่ไม่เป็นที่สังเกต น่าสนใจขึ้นมาสำหรับใครหลายคน

“มึงจะเล่นเพลงอะไร ขอแบบละมุนเหมือนน่องก้านหลิว”

“คนไหนน่องก้านหลิว”

“นั่นไง ที่ยืนยิ้มอยู่ตรงนั้น”

ไอยเรศมองตามปากที่บู่ไปทางน่องก้านหลิวของไน เขามองจากระยะไกลเลยไม่เห็นคนที่แขน...ก็สวยดี แต่บังเอิญว่าเขาไม่ชอบผู้หญิง

“อืม ก็น่ารักดี”

“กูแอบชอบน่องเขามาตั้งแต่เปิดเทอมวันแรกละ เดินสวนกันแล้วก็คลิกเลย”

“มึงแค่คลิกเดียว แต่เดี๋ยวกูจะดับเบิลคลิกกับมึง...เพลงให้ก้านหลิว เพลงไรดีวะ จดจำไว้นะใจเจ้ากรรม ตอกและย้ำให้จำฝังใจใส่โองหินฝังดินเอาไว้อ ย่ามั่งงายรักใคร่อีกเด้อ” ไอยเรศจึงมากับตัวเองในตอนต้น ก่อนจะร้องเพลงที่เคยได้ยินคนงานที่บ้านร้องออกมา

“มึงก็กวตืนเหมือนกันนะเนี่ย”

“หยอกเล่นน่า ที่จริงกูมีเพลงที่อยากเล่นอยู่ หากอर्डแบ็บ”

“เพลงอะไร พี่แหม่อีกก็ได้นะ กูฟังได้”

“I'm yours” ชื่อเพลงถูกบอกออกมาในตอน ไอยเรศเลื่อน

นิ้วไปบนหน้าจอโทรศัพท์ ยิ้มออกมาเมื่อถูกเอ่ยแซว

“ร้องเพลงอย่างกับคนมีความรัก”

“ก็ประมาณนั้น เสียงกูไม่ดีนะ บอกไว้ก่อน”

“เล่นมาเถอะ ถ้าแ่แม่มากกูจะบอกให้มึงเลิกร้องเอง”

“ปกติกูไม่ค่อยร้องเพลงให้ใครฟัง ตั้งใจฟังล่ะ” โอยเรศหัวเราะ
 ต่ำในลำคอ จับโทรศัพท์ที่ตั้งวางดูคอर्डกับเนื้อร้อง และในไม่ช้า
 เสียงไซของกีตาร์โปร่งตัวโปรดก็ดังคลอไปกับเสียงร้องราบเรียบ
 อารมณ์ตอนนี้ก็คงจะประมาณเนื้อเพลงมั้ง

Well you done done me and you bet I felt it.

I tried to be chill but you're so hot that I melted

I fell right through the cracks

and now I'm trying to get back

Before the cool done run out I'll be giving it my bestest

Nothing's going to stop me but divine intervention

I reckon it's again my turn to win some or learn some

But I won't hesitate no more,

no more It cannot wait,

I'm yours

คุณทำให้ผมรัก และผมก็รักคุณเข้าอย่างจัง

ผมพยายามจะเมินเฉยกับคุณ

แต่คุณช่างมีเสน่ห์จนผมใจละลาย

ผมรู้สึกกลัวว่าตัวเองตกลงไปในหลุมบางอย่าง

และตอนนี้ผมพยายามจะปีนกลับขึ้นมา

ก่อนสิ่งดี ๆ จะหายไป
 ผมจะทำทุกอย่างให้ดีที่สุด
 ไม่มีอะไรที่จะมาหยุดผมได้หรอก
 นอกจากพระเจ้าเท่านั้น ผมกลับมาครุ่นคิดอีกครั้ง
 เพื่อจะชนะหรือได้เรียนรู้อะไรบางอย่าง
 แต่ผมจะไม่รีรออีกต่อไปแล้ว ไม่อีกแล้ว
 ผมไม่สามารถทนรอได้อีกแล้ว
 ผมเป็นของคุณ

หนึ่งเดือนต่อมา

ไอยเรศกำลังแปลกใจกับความรู้สึกของตัวเอง เขากำลังรู้สึก
 กระอักกระอ่วน ตอนเดินเข้ามาหากลุ่มเพื่อนที่นั่งหน้าสลอนกันอยู่
 บริเวณโต๊ะม้าหินอ่อนหน้าอาคารเรียน เขาเข้ากันได้ดีกับเพื่อน
 กลุ่มนี้ กลุ่มแก๊งที่ไม่มีอะไรเหมือนกันสักอย่าง แต่ก็อยู่ด้วยกันได้

เขาค้นพบว่านายเรียนเก่งมาก ไฉนเป็นอดีตเดือนมหา-
 วิทยาลัยที่ชอบฟังบทสวดธรรมะ และส่งสติ๊กเกอร์สวัสดีวันจันทร์
 ส่วนต้นหนเป็นนักกีฬาบาสทีมชาติ ดูภายนอกเหมือนพวกหัวร่อน
 อย่างร้ายกาจ แต่จริงๆ แล้วซื่อๆ สุดๆ

ส่วนเงิน ไฉ ก็เป็นมนุษย์ประหลาด ชอบใส่เสื้อผ้าแบบไม่รีด
 ช่วงแรกเริ่มปรับตัวกับที่เรียนใหม่นับว่าค่อนข้างยาก เพราะ
 เกือบหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ไอยเรศคิดว่าตัวเองฉ่ำจากข่าวลือ
 แปลกๆ อาทิเช่น

- เป็นเด็กเส้นบ้าง
- ถูกดัดสันดานบ้าง
- ดิตยา

- กลับมาจากแคนาดาเพราะหนีคดี...

คือถูกแคว้นโดนพอลากกลับบ้าน เพราะทะเลาะวิวาท ก็แค่นั้น!
แต่ข้างมันเถอะ เพราะข่าวลือหนาหูว่าสนใจอยู่เพียงไม่นาน
พอเขานิ่งเงียบใช้ชีวิตตัวเองแบบปกติ นานวันก็ไม่มีใครให้ความสนใจ
สนใจ ไม่มีใครพูดถึงเรื่องของเขาน้อ แม้จะถูกมองด้วยสายตา
แปลกๆ ในบางครั้งก็ตาม

แต่ทั้งหมดทั้งมวลก็ไม่ได้ทำให้โอยเรตสนใจมากไปกว่าใบหน้า
ที่เคยสดใสมองอยู่ตลอดเวลาของไน้ฟูบทั้งหน้าลงไปกับโต๊ะ โดยมีนาย
คอยลูบหัวด้วยสีหน้าเอือมระอาอยู่ใกล้ๆ ต้นเหตุที่ทำให้เขา
แปลกใจ นั่นคือไน้กำลังร้องไห้

แถมสะอึกสะอื้นจนตัวโยน

“มันเป็นอะไรอะ” ซิทเรียนที่ม้วนเก็บไว้ในกระเป๋าหลังของ
กางเกงยีนถูกหยิบออกมาวางลงกับโต๊ะ โอยเรตนั่งลงบนเก้าอี้ที่
ยังว่าง พร้อมถามหาสาเหตุที่ทำให้ไน้ร้องไห้

“มันอกหัก”

“ไอ้อัยย์ ก้านหลิวมีแฟนแล้ว” เสียงสะอื้นดังขึ้นพร้อมคน
ที่นั่งฟูบหน้าเงยขึ้นมามองเขา ตาแดงก่ำ ซ้ำมุก ซ้ำตาเกรอะกรังใบหน้า
ไปหมด จนโอยเรตสรุปว่าน้ำตาและการร้องไห้ไม่เหมาะกับไน้ ไม่ใช่
เพราะดูน่าสงสาร แต่หน้าตามันตอนร้องไห้โคตรตลก

“ก็กูบอกให้มึงไปจิบ เสือกไปนั่งมองจนหมาคาบไปแตก
พุ่มพ่ายตอนนี่ไม่ช่วยอะไรเลยไน้”

“มึงไม่ต้องมาซ้ำเติมกูเลยต้น...ก็กูไม่กล้าจิบ...ฮึก...แมงไว้วัย!
เจ็บใจ”

“บทสรุปของความไม่กล้าก็แบบนี้แหละ”

“เกิดมาในชีวิตนี้กูเคยจิบใครที่ไหน แฟนเก่าที่เคยมี เขาก็มา

จับกุมาก่อน เศร้า กูเศร้า แล้วมึงยิ้มอะไร ไอ้อัยย์ มึงสมน้ำหน้ากูเหมือน ไอ้พวกนี้ ถูกปะ?”

“อ้าว หน้ากูก็เป็นอย่างนี้อยู่แล้ว โสดตอกก็ไม่ใช่ไรหรอกน่า โสดเป็นเพื่อนกู” หน้าเขาไม่ได้เป็นอย่างนี้หรอก แต่ยิ้มอ่อนเพราะ เพิ่งได้ฟังข่าวดี น้องก้านหลิวมีแฟนแล้วก็ดี พี่จะได้วางแผนพาอนาคตแฟนพี่ไป Flirt ที่อื่นที่ไม่ใช่ได้หอนงู

“กูอยากมีเมีย อยากมีเมีย มึงเข้าใจมั๊ย”

“อย่าเศร้าไปค่า~ เมียไม่มีก็กินเบียร์ไปก่อน กูเลี้ยงก็ได้”

พอได้ยินคำว่าเลี้ยง เสียงสะอื้นไวยวายเป็นดังอยู่ที่เงียบลง ริมฝีปากที่เบะคว่ำเริ่มยกตรงช่วงมุมขึ้นเล็กน้อย และในที่สุด ไน้ก็ ยิ้มออกมา

“มึงพูดแล้วนะอัยย์ว่าเลี้ยง”

“อืม...ยิ้มออกแล้วว้” มือหนาเอ้อมไปข้างหน้า วางแหมะลง บนกลุ่มผมที่เริ่มยาวจนปิดหน้าปิดตา ไอยเรศยี้เส้นผมอ่อนนุ่มจน ความยุ่งเหยิง ยุ่งขึ้นไปอีก

“เออ เลี้ยงสโม้กก็ไบท์ด้วย”

“ได้ ไปร้านไหนดีวะ มีที่ไหนแนะนำมั๊ย”

“คือจ้ะอัยย์” อินทะใช้ศอกถองเข้าที่แขนของไอยเรศ เพราะ อีกฝ่ายยังไม่เคยไปดีกับพวกเขา เลยยังไม่เคยเห็นสภาพไอ้ไน้ ตอนเมา และเพื่อนที่ดีก็ควรจะต้องกันไว้ก่อน “มึงไม่ควรพาไอ้ไน้ ไปเมาที่ร้านเหล้า...มันเป็นคนที่เมาได้ห่วยมาก”

“ถ้าไปที่ร้านไม่สะดวก งั้นไปกินกันที่ห้องกูก็ได้” ไอยเรศยิ้ม นิด ๆ เลี้ยงปลอบใจไน้ก็ใช่ แต่ก็ถือว่าเลี้ยงฉลองให้ตัวเองด้วย ตัดใจ จากคนอื่นแล้วก็ดี จากนั้นเขาจะได้รู้หนัก ๆ